

ДИВНА ВУКСАНОВИЋ

ИЗЛОЖБА

Најпре се појавила у пределу надлактице, па на бутини. Ишчекивала је. Прошло је неколико дана пре него што се изненада указала и у пределу груди. Испрва једна, а потом читав грозд. Несумњиво, нешто ју је изуједало: током сна, у рано јутро. Дневну дозу чиниле су, како је изгледало, ситне, груписане по три и више, налик на звездане ројеве, док су ноћу избијале спонтано и појединачно, на скривеним местима. Претходио им је јак, али краткотрајан бол; после извесног времена, губио им се траг.

Модрице, ти чудни трагови патњи и привремени белези на кожи, сабирајући у себи пунину живота, упућивале су на прихватање свакодневице, записане на телу једне студенткиње. Трагови бола личили су на палимпсест; таман би једни настали, док су други нестајали. Смењивање је било непрестано: модро преко црвеног, љубичасто измешано са жућкастим, при чему се све завршавало преливањем у тамнозелене нијансе и, најзад, у боју коже.

Није протекло дуго до тренутка када је одлучила да се упусти у сакупљачку игру. Своје тихе поразе, насиље које је трпела месецима, можда и годинама – није се сећала првог ударца - пожелела је да претвори у јединствену збирку трагова, обележја одрастања несклоног размишљању и памћењу. Новопробуђена страст изазвала је, у налету, низ поступака који су претходили замишљеној

акцији. Газу, завоје, алкохол и хепатромбин избацила је из кућне апотеке, као и кутијице с фластерима различитих облика и величина. Задржала је само оне провидне, пошто јој се чинило да проучавање модрица има смисла само док су сасвим свеже и упадљиве.

Иако се замишљена збирка плавичастих, шарених, па и зацрњених површина коже непрестано увећавала, обogaћена за још понеко болно сећање, није постојао начин да се устали ова лична култура опирања забораву. Јер, затечене мрље на кожи показивале су, подсетимо се, простачко својство нестајања. За разлику од трајних тетоважа, бледеле су и губиле се унеповрат. Таман би се најновији рој напунио облицима различитих величина и нијасни - од плаветнила дубоког свемира са жућкастим одсјајима, до неправилно исцртаних зелених острваца, те видљивих мрежа капилара – што је све стварало утисак непрекорног веза, звездани печати ишчезавали су један за другим, као да је реч о излизаном, потрошеном осећају бивања у ништавилу. Требало је зауставити тај процес, ухватити збирке бола пре њиховог природног утрнућа. Био је то, уједно, и начин да се за тренутак заустави патња на месту где почиње и завршава се сећање.

Штавише, модрице су, по свој прилици, путовале спиралом вечности: на кожи су остајале свега неколико дана, у најбољем случају – седмицу-две. Било је немогуће направити сталну збирку, због начина на који су постојале. Наиме, приличан број повреда наоко није био видљив; модрице су ипак биле ту негде, понирале су скривајући се дубоко под кожом, на појединим органима, у утроби, на срцу, покаткад у пределу кичме или очију...

До преокрета је дошло после посете студентској изложби у суседству. Тада се појавила идеја о

овековечењу у медију фотографије. На тај начин би мноштво збирки које је распоредила у сећању могла да покаже другима. Одлучила је да збирку у настајању фотографише, а потом најуспелије снимке увелича и изложи, и то у непосредном окружењу – рачунала је на заједничке просторије у солитеру преко пута - а касније и у престижној градској галерији, уз одговарајуће препоруке кустоса.

Одабране фотографије, према уметничкој замисли, требало је да проследи на дораду и увећање; тако би се лакше ухватио прикључак с оностраним. Уз то, идеја је била да се најновије модрице прикажу у свим етапама процеса настајања и нестајања. Нагласак је, наравно, био на губљењу обриса, на гипкости граница. На разумевању пролазности.

Изложба је најављена на локалној радио-станици. Отварање је било добро посећено. Збирка чудесна - само једна макро-фотографија, без рама, без ичега. Као изгубљени документ патње. О животу, о времену, о људима.